

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Leontio Episcopo. 87.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

χρῆλος, ἀλλὰ μὴ χελλωπίστῃς. φιλο-
χρῆλου μὲν γὰρ τὸ μεγαλοπρεπές,
χελλωπίστῃ δὲ τὸ φηίεργον, καὶ ὅτι
τῆτο ἀληθές ὅστι, δι' ὃν Διογένης εἶ-
πε, σαφῶς δείκνυται. θεασάμενος γὰρ
πῶς μερακίσκοι ἀσελγέστερον ἢ κατ'
ἄνδρα κεκοσμημένον, ἔφη αὐτῷ, εἰ
μὲν πρὸς ἄνδρας, ἀτυχεῖς. εἰ δὲ πρὸς
γυναικας ἀδικεῖς. εἰ τοίνυν οἱ ἔξωθεν ἔ-
σπεπίστος ἐπεμελήθησαν, πῶς ἔκ' ἔμε-
λει ὁ ἱερός ἑκείνος καὶ θεοφιλὴς ἀνὴρ
εἰς φιλοσοφίαν ἐνάγων, πᾶσαι μὲν
ποικιλίαι καὶ βλακείαι, καὶ καλλα-
πισμῶν ἕκ τ' ὑψηλοῦν ἐξορῆσει, κο-
σμιοτήτα δὲ καὶ σεμνιότητα νομοθε-
ταῖν, δι' ὃν ὁ ἀριστος κατορθοῦται
βίος.

Μαρτινιανῷ πρεσβυτέρῳ σι.

Ἀπλῆσαν εἶναι σὲ φασι πῆς σιτο-
χρηλον, καὶ ἀνάληκτον καὶ πηδύλα
τῆς χειρὸς, καὶ καταπραγματωόμε-
νοι τὰς ἐσθίας, καὶ τὰς συμφορὰς γενο-
μενῶντα. ἀλλ' ἴδι ὡς ἐκείνοις μὲν ἴα
σαυτὲ ἀπλάγχθη, σαυτῷ δὲ τὰ θεῖα
ἀποκλείει. ἐπιόδι τοίνυν, ὡς ἔ-
σούτοι, ἄλλοι σὺ χερίζουσιν, ὡς σὺ ἔ-
θεῶν. τὸ συγγενὲς ἀδελφῆπι.

Ζωσίμῳ βιβλιοφόρῳ. πγ.

Τὸν πησιμὸν τῆς βιβλίαν, ὃν γέ-
γραφα σοι, τῷ φίλῳ δήλα μετ' ἀ-
χρείαις, ἵνα μὴ ἔρψασα λήθη, σοὶ
μὲν ζημίαι, αὐτῷ δὲ ψῆφοι ἀγνω-
μοσύνης ἐπαγάγη.

Λεοντίῳ ἐπισκόπῳ. πδ.

Τὸ τῆς φιλίας προοίμιον, καὶ ὅ τῆς
ἀγάπης συνθήκη, καὶ τὸ πρῶτον ἀμ-
φοτέρως, ἐμὲ τε καὶ τὸν ἀριστον Εὐ-
πύριον, εἰς τοὺς πρὸς ἀλλήλους πόθον,

in quo Dæmonicū præceptis instruit, cum
his verbis admonet: Cura ut in vestibus
ratione cultus atque honestus sis, non au-
tem immodici ornatus studiosus. Honesti
enim est magnificentia: lasciue autē se or-
nantis, superfluitas & redundantia. Quod-
que hoc verum sit, ex eo, quod à Diogene
dictū est, perspicue ostenditur. Nam cum
adolescēte quendam lasciuius, quā vi-
rum deceret, ornatum conspexisset, Si ad
vitos, inquit, te confers, miser es, si ad fœ-
minas, iniquus. Cum igitur externi au-
thores honesti ac decori curam gesserint,
ac nō sacrosanctus ille ac Deo charus vir,
populares suos ad philosophiam inducens,
omnem variegandi artem & mollitiem,
nimumque ornatus studium ē subditorū
animis eliminare, atque honestatem &
grauitatem, quarum opera & adiumento
præstantissima vita numeris omnibus ab-
soluitur, sancire ac præscribere debebat?

Martiniano Presbytero. 85.

Inexplebilē quendam ac sæuum & cra-
delem frumenti cauponem te esse nōnulli
aiunt: ut qui tempora obserues, ac de ege-
statibus occasione lucrandi arripias, & de
calamitatibus messem colligas. Quamob-
rem hoc tecum reputans, alios non tam
tua, quā tu Dei, ope indigere: fac te co-
gnatio moueat.

Zosimo Librigero. 86.

Librorum de quibus ad te scripsi, seriem
atque ordinem amico diligenter expone:
ne obrepens obliuio, tibi quidem detri-
mentum, ipsi autem ingrati animi notam
afferat.

Leontio Episcopo. 87.

Amicitia primordium, ac beneuolen-
tia igniculus, atque id quod & me, & opti-
mum virum Eutonium, mutuo amore
fauciauit, improbitatis odium fuit, quod

in ipsius moribus animaduerti. Posteaquã enim ipsum non modò virtutis causa, sed etiam eorum, quos virtutis amor tenet, libenti atque alacri animo periculù adeuntem conspexi, hinc reliqua quoque viri illius philosophiam tanquam vestigiis odoratus, ad ipsum amandum sum incitatus. Cùm autem rursus infani quidẽ Sophistæ pietatis Christianæ dogmata conuelle- re atque labefactare conarentur, hic verò eorù armis atque syllogismis instructi, non prius eos ferre destitimus, quàm eos protus in fugam cõiecissemus, ac perspicuam & integram victoriam retulissemus. Hic nimirum secundus nobis amicitia, nõ dicam igniculus, sed fax perspicuè accẽsa est, ac permãsit. Nam ea diuini amoris lex est. Corporeus siquidẽ, vt pote abiectus & humilis (quandoquidẽ à corporibus fluxis & caducis coagmentatur) fluit, atque florum instar marcescit. Nam neque ignis assumpta ea materia, quæ flammæ causam præbuit, manet, verùm vnà cum ea abscedit: nec sopito atque extincto igniculo amor cõsistit. At diuinus & pudicus amor, quia rei firmæ ac stabilis est, proinde stabilis quòque ipse est, quòque virtutis pulchritudinem magis imaginatur, eo quòque arctius, & secum, & inter se deuincit eos, qui earundem rerum desiderio tenentur.

Eidem. 88.

Quamuis ex his, qui populi curã ac præfecturam susceperunt, nonnulli sint, vt abs te dictũ est, qui cùm se pauperum negotiũ agere primò simulent, in priuatum tandẽ quæstum desinant: tu tamen eos, qui naufragium faciunt, ne attende, verùm iis, qui clauum tutò tractant, ac secunda aura nauigant.

Isidoro Diacono. 89.

Quandoquidẽ pro tua industria dotrinæque studio intelligere aues, quonam pacto ille apud Daniele perscripta sexa-

το μισοποίηρον ἔστιν ἦθος. ἐπειδὴ γὰρ εἶδον αὐτὸν οὐ μόνον ὑπὸ ἀρετῆς, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῆς φιλαρέτων ἠδέας κινδυνεύοντα, διὸ τότε καὶ τὸ λοιπὸν φιλοσοφίαν τάνδρὸς ἰχνηλατήσας, ἐπεσθῆναι πρὸς φιλίαν. ἐπειδὴ δὲ καὶ σοφιστικῶς ὡς τινες, τὰ δόγματα τῆς εὐσεβείας λυμῖνα δαίμωνι κινῶντο, ἐνταῦθα φεραξάριοι ποῖς ἑκείνων ὅπλοις, καὶ ποῖς συλλογισμοῖς πατάσσοντες ἢ πρῶτον ἀνήκαμι, ἢ τέλος πρῆλασθαι, καὶ τὸ κρείττον καθαράς ἀναδιδάσθαι. ὅτος δὲ δεύτερος ἡμῶν τῆ ἀγάπης ὄγκος ἐπὶ συνήθει, ἀλλ' ἦδη πρὸς ἀπειρανδὸς ἐξήφθη, καὶ παρῆμιον. τοιοῦτος γὰρ τῶ θεῷ ἔρωτος ὁ νόμος. ὁ μὲν γὰρ σωματικὸς, ἐπὶ χρομῆζήλος ὢν, ἐπειδὴ διὰ βρωσῶν συνίσταται σωματικῶν, βρωσῆ, καὶ διὰ τὴν ἀνάδιν μαρῆνεται. ὅτε γὰρ πῦρ μὲν τῆς ἕλης τὸ πῦρ ὑποθεσιν τῆ φλογὶ δὲ δακτύλου ἀναλαθείσης, ἀλλὰ σὺ αὐτῆ σωμαπέρχεται, ὅτε ποδὸς ἰσῆται μαρῆνεται τὸ ὑπερκαύματος. ὁ δὲ κατὰ θεὸν καὶ σῶφρον, ἐπειδὴ ἀράγματος ἐσῆτός ἔστι, ἀλλὰ τότε καὶ μόνιμος, καὶ ὅσα τὸ κάλλος αὐτῆ τῆς ἀρετῆς φαίνεται, τοσῶτα ἐαυτῶν καὶ ἀλλήλοισιν ἀμῶν τῶν αὐτῶν ἔρωτος.

Τῶ αὐτῷ.

Εἰ καὶ εἰσίν τινες, ὡς ἔφησ, τῆς πῦρ πρὸς ἰσῆται τῆς λαδὸν ἀναδουαδίων, διὸ μὲν τῆς τῆς πενήταν σῆζῆως ἀρχαίοντες, εἰς δὲ τὸν ἴδιον χρομῆζῆται πρὸς τῆς πρὸς. ἀλλὰ καὶ αὐτῶν μὴ τοῖς κάμῆζῆται πρὸς, ἀλλὰ τοῖς τοῖς οἰάκας ἀσφαλὸς μεταχρῆ εἰς, καὶ ἐξ ἕλης πρὸς.

Ἰσιδῶρι Διακόνῳ. σβ.

Ἐπειδὴ φιλόπνοος ὢν καὶ φιλομαθῆς, ἠβέλπῆσας μαθεῖν πῶς ἐπιπρῶθῆσαι αὐτῶν τῆ Δανιὴλ ἀναγῆσαι μῆτις